

JOCS FLORALS escolars 2026

Ciutat Vella
L'Eixample
Sants-Montjuïc
Les Corts
Santà-Sant Gervasi
Gràcia
Horta-Guinardó
Nou Barris
Sant Andreu
Sant Martí

DOSSIER D'OBRES GUARDONADES

Districte de
Nou Barris

Ajuntament de
Barcelona

Servei Educatiu de Nou Barris
Centre de Recursos Pedagògics

Consorci d'Educació
de Barcelona
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona

Planteu històries i el món florirà!

Elena Perikleous

Traducció: Mercè Guitart Ribas

Hi havia una vegada un nen que volia viure millor que els herois dels contes, que s'acontentaven a viure només bé.

El nen anava creixent i anava canviant. Llegia i s'anava transformant. Es convertia en el Quixot i lluitava contra els molins de vent; es convertia en l'Àlícia i feia renéixer les meravelles; es convertia en Robin Hood i salvava els boscos; es convertia en llop i formava bandades per cantar a la lluna.

Els anys anaven passant, però el món no canviava com ell desitjava. Amb tot, va aconseguir fer-se un món només seu, en un pati amb un jardí, i hi va posar tot allò que li agradava.

Van passar encara més anys i, com que amb tot el que llegia cada vegada s'anava fent més savi, va trobar la solució.

Va arribar la tardor, i va preparar bé la terra i hi va plantar.

Després va venir l'hivern, i va esperar fins que la catifa blanca es desfés. Amb la companyia excel·lent dels seus llibres, va prendre paciència.

A la primavera van brotar les primeres fulles. Els troncs i les branques van créixer, van començar a brotar les poncelles, i l'ànima se li va omplir de colors i d'olors.

I a l'estiu? Barques, velers, globus, bicicletes... Va viatjar per tot arreu!

Ara ja no en tenia cap dubte: només així podria canviar el món. I es va fer cultivador.

Un cultivador d'històries màgiques, que sembrava paraules, adobava imatges, llaurava la màgia i regava la imaginació, i en sortien històries.

I després? Podava amb amor i regalava rams de flors a tothom qui trobava. Rams de pau, d'esperança, de força, de fe en l'impossible. Rams de petits miracles per a tothom.

Cada primavera, el 2 d'abril, les històries que plantava florien arreu del món.

Ah, i amb els seus tallers de jardineria va compartir els seus coneixements de cultiu amb grans i petits.

I el seu jardí es va convertir en el Jardí de l'Esperança, i el seu pati, en el Pati de les Meravelles, amb aquell mag que sempre desenredava els fils vermells de les seves històries.

Manifest del Dia Internacional del Llibre Infantil i Juvenil 2026

Il·lustració: Sandra Elephteriou

"Si mires bé, veuràs que tot el món és un jardí"

El jardí secret

Frances Hodgson Burnett

Llavors de paraules, jardins que floreixen

Benvolgudes comunitats educatives, mestres, infants i joves de Nou Barris,

A les mans teniu un petit gran tresor: el recull de les obres guanyadores dels Jocs Florals Escolars de Nou Barris d'aquest curs. Un mosaic de paraules, emocions i relats nascuts a les nostres aules que demostra, un any més, la immensa capacitat creativa i el talent que batega al nostre districte.

Enguany, per celebrar el Dia Internacional del Llibre Infantil i Juvenil, l'escriptora Elena Perikleous ens feia un regal en forma de poema amb un lema preciós: «Planteu històries i el món florirà». Ella ens recordava que escriure i llegir és, en essència, l'ofici de fer de jardiniers: sembrar paraules, regar la imaginació i regalar petits miracles en forma de versos i relats.

Aquest dossier és el nostre jardí particular de Nou Barris. Cada obra i escrit que trobareu en aquestes pàgines és una llavor que ha brotat gràcies a la cura, la paciència i la passió de l'alumnat i del professorat que l'ha acompanyat. Són paraules que ens fan viatjar, que ens fan somiar i que, sens dubte, fan d'aquest món un lloc una mica més bonic i connectat.

Des del CRP Nou Barris us volem agrair profundament la vostra participació i l'amor per la literatura que demostreu dia a dia.

Gràcies per continuar plantant històries. Gràcies per fer florir el nostre jardí!

Gaudiu molt d'aquesta lectura!

Elena Alquézar
Directora CRP Nou Barris

Paula Rodríguez
Tècnica CRP Nou Barris

SUMARI

JURAT	3
CENTRES PARTICIPANTS	4
CATEGORIES	5
PRIMERS PREMIS PROSA	6
EL VIATGE DE LA NAYA	7
LA BALDUFA MÀGICA	9
ELS MEUS SET SEGONS	10
LA IA	12
SEGONS PREMIS PROSA	13
LA FESTA DE PASQUA	14
EL MONSTRE I LA FADA	16
LA LLEGENDA DE KAZE	18
T'ESTIMO CAPUTXETA	21
UN MÓN MILLOR	24
PARAULES QUE NO FAN SOROLL	25
ACCÈSSITS PROSA	29
EL BOSC	30
PRIMERS PREMIS POESIA	33
LA MUNTANYA I LA CASTANYA	34
RES	35
NEW YORK	36
SILENCIS QUE FAN MAL	37
ABANS DEL PUNT FINAL	39
SEGONS PREMIS POESIA	41
L'ENERGIA I L'ALEGRIA	42

DE PRIMAVERA A L'ESTIU	43
JO SOC LA FLOR	45
ELS MEUS SENTIMENTS	47
AQUELLES FLORS	48
ACCÈSSITS POESIA	50
LES XARXES SOCIALS	51
NO SÉ QUÈ EM PASSA	54
CONTE AUDIOVISUAL IL·LUISTRAT	56
EL BALL DEL COR	57
UNA CARTA I UN GAT	60

JURAT

Representants dels centres docents

Remei Solé Professora del CFA Pegaso

Representants del districte de Nou Barris

Isabel Resina Responsable àrea Inf. Biblioteca Nou Barris

Representants del Servei Educatiu de Nou Barris

Sara Salas EAP Nou Barris
Laura Mas EAP Nou Barris
Aurora Sánchez Fisioterapeuta de l'EAP Nou Barris
Marta Padrós Mestre i tècnica jubilada del CRP Nou Barris
Araceli Cucala Mestre i tècnica jubilada del CRP Nou Barris
Àngels Martínez ELIC del SE Nou Barris
Xintu Ferrer Mestre i ex-Director jubilat del CRP Nou Barris

Modalitat contes audiovisuals il·lustrats

Sebastià Capella Mestre i tècnic jubilat del CRP SE Nou Barris
Elena Alquézar Directora del CRP Nou Barris

Secretariat

Elena Alquézar Directora del CRP Nou Barris
Paula Rodríguez Tècnica del CRP Nou Barris
Prudens Martínez Tècnica del CRP Nou Barris

CENTRES PARTICIPANTS

- ★ Amor de Dios Barcelona
- ★ Centre Escolar Grey
- ★ Col·legi Sant Ferran
- ★ Escola Àgora
- ★ Escola El Turó
- ★ Escola Jesús-Maria Claudina Thévenet
- ★ Escola Marta Mata
- ★ Escola Mercè Rodoreda
- ★ Escola Oriol Martorell
- ★ Escola Palma de Mallorca
- ★ Escola Pia Luz Casanova
- ★ Escola Prínceps 23 d'Abril
- ★ Escola Santiago Rusiñol
- ★ Escola Splai
- ★ Escola Tibidabo
- ★ Escola Víctor Català
- ★ Institut Barcelona-Congrés
- ★ Institut Escola Antaviana
- ★ Institut Escola Canyelles
- ★ Institut Escola El Molí
- ★ Institut Escola Mestre Morera
- ★ Institut Escola Turó de Roquetes
- ★ Institut Escola Trinitat Nova

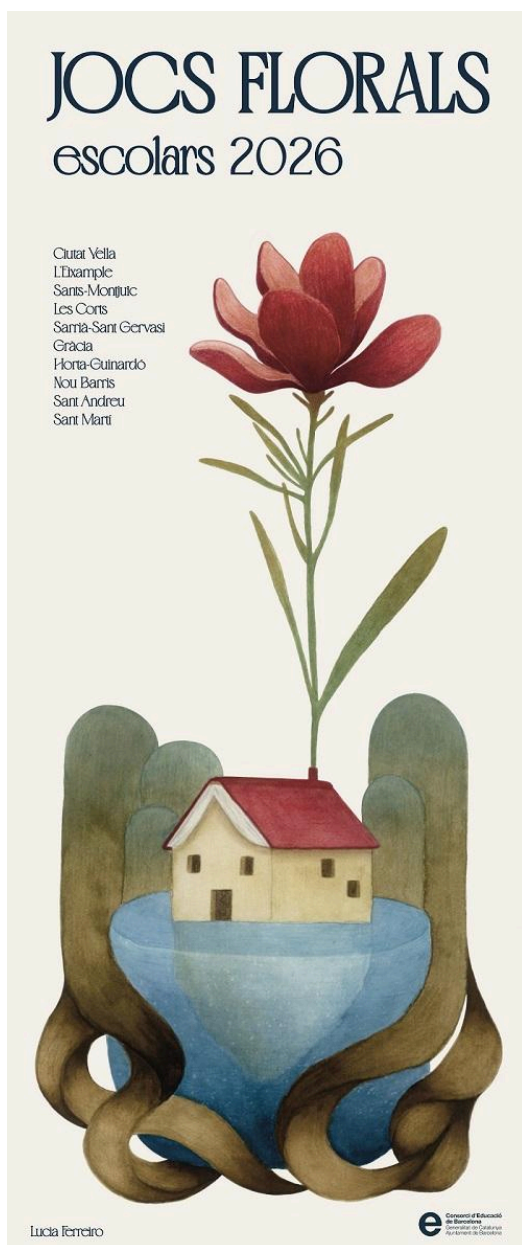
CATEGORIES

- ★ **A1 Prosa.** Alumnat de Cicle Inicial d'educació Primària.
 - ★ **A2 Poesia.** Alumnat de Cicle Inicial d'educació Primària.
 - ★ **B1 Prosa.** Alumnat de Cicle Mitjà d'educació Primària.
 - ★ **B2 Poesia.** Alumnat de Cicle Mitjà d'educació Primària.
 - ★ **C1 Prosa.** Alumnat de Cicle Superior d'educació Primària.
 - ★ **C2 Poesia.** Alumnat de Cicle Superior d'educació Primària.
 - ★ **D1 Prosa.** Alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu d'educació primària.
 - ★ **D2 Poesia.** Alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu d'educació primària.
 - ★ **F1 Prosa.** Alumnat de 1r i 2n d'educació secundària obligatòria.
 - ★ **F2 Poesia.** Alumnat de 1r i 2n d'educació secundària obligatòria.
 - ★ **G1 Prosa.** Alumnat de 3r i 4t d'educació secundària obligatòria.
 - ★ **G2 Poesia.** Alumnat de 3r i 4t d'educació secundària obligatòria.
 - ★ **H Conte Audiovisual.**
- ★ **Categoria E.** Alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu d'educació secundària obligatòria. Ha resultat deserta.

PRIMERS PREMIS PROSA

EL VIATGE DE LA NAYA

En una casa de poble on al soterrani les rates ballaven ballet, hi vivia la Naya, una noia amb un cor d'or i uns cabells pèl-rojos molt bonics. També hi vivia la seva família: la mare, el pare i el seu germà petit Izan. Cada dissabte venia l'àvia Rosa, i per això, un matí, la Naya es va posar molt contenta.

Ja eren les nou en punt i l'àvia Rosa no havia arribat. La Naya no es va estranyar gaire i va pensar que el metro potser portava retard.

Va passar una bona estona i eren gairebé dos quarts d'onze. La Rosa no havia arribat i la Naya va pensar que allò ja començava a ser estrany. L'àvia sempre venia els dissabtes i mai feia tard. La Naya va sortir de casa amb el seu gat, el Minú, i va anar pel camí del bosc. Va caminar una bona estona, i no hi havia ni rastre de l'àvia Rosa.

La Naya va pensar que podria fer la volta al món si fos per trobar a la seva àvia. De sobte, va tenir una idea: si realment donava la volta al món, acabaria trobant a l'àvia, oi?

Va decidir que començaria anant pel Japó, ja que la seva àvia sempre deia que era preciós. Més tard, ja anava per camins plens de fanalets.

De cop i volta, es va adonar que el Minú havia robat un salmó i sortia corrents d'un local. La Naya no sabia què fer. No entenia japonès ni tampoc solia parlar-lo. Va córrer cap al Minú i el va agafar. Un japonès els perseguia mentre cridava coses que segurament no eren gaire boniques. La Naya es disculpava en tots els idiomes que coneixia. També es va agafar el salmó i el va tornar al pobre home. La Naya estava molt enfadada i va optar per anar a París.

“On deu ser l'àvia?” Va pensar la Naya. Hi havia tanta gent que no veia res. Es va girar i quan va veure el que tenia al darrere, va tenir una idea; hi havia la Torre Eiffel i va anar cap a allà. Va pujar a dalt de tot i no va veure res que tingués a veure amb l'àvia Rosa... I va decidir anar a més països.

La Naya va tornar a casa, decebuda. Se li acabava el temps i no l'havia trobat. Ja gairebé era l'hora de sopar. Va obrir la tanca del jardí i es va trobar a l'àvia Rosa regant les flors.

Va córrer cap a ella i li va dir: "Àvia, on eres? T'he buscat per tot el món!!!"

L'àvia Rosa li va contestar: "Naya, he estat a un lloc on en algun moment m'hi hauré de quedar." La Naya li va preguntar: "I quin és aquell lloc?". La Rosa, somrient, li va contestar: "El teu cor, Naya, perquè t'estimaré sempre". Van anar a dins de casa... I van viure feliços fins que es van adonar que s'havien deixat el forn encès i el sopar s'estava cremant.

Ariadna Palomar Elizondo

Pseudònim: Cucurucu nº19

Categoria: C1 - Prosa

Escola Splai

LA BALDUFA MÀGICA

Hi havia una vegada una baldufa que era gran i de colors.

Vivia en una caixa amb altres joguines.

Un dia, un nen se la va trobar i abans de fer-la girar va demanar un desig: Aprendre català ràpid.

Va fer girar la baldufa i de sobte va començar a parlar català com si ho hagués fet tota la vida.

Vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

Jonathan Jossue Murillo Gomez

Pseudònim: Danilo

Categoria: D1 - Prosa

Escola Mercè Rodoreda

ELS MEUS SET SEGONS

Heu sentit parlar mai de la teoria que diu que els teus últims set segons abans de morir, et passen al davant dels ulls els moments més importants de la teva vida? Doncs jo mai ho vaig creure, fins que aquest fet em va canviar la vida.

Em dic Raquel, tinc trenta-un anys i visc una vida d'adulta, o això m'agradaria pensar, perquè m'atreveixo a dir que tinc la vida més rutinària i avorrida del món; m'aixeco cada matí a la mateixa hora i amb el mateix so de despertador i me'n vaig a treballar. Passo sempre amb el cotxe pels mateixos carrers, que ja em semblen grisos. Arribo a la feina, ompló informes i torno a casa. I al dia següent el mateix, sempre el mateix. Era una vida endreçada però buida, molt repetitiva. Fins que un dia, tot va canviar.

Aquell dia em vaig aixecar per anar al treball, però quan ja era al cotxe, observant els mateixos carrers de sempre, d'un moment a un altre, el volant va girar noranta graus i vaig acabar amb el cotxe tombat i un cop al cap que em feia pensar que d'allà ja no sortia amb vida, i de cop i volta, com per art de màgia, vaig presenciar els meus últims set segons.

Al primer segon, vaig veure la meva infància plena de bons moments i records que sempre guardaré al meu cor.

Al segon segon, em vaig veure amb els meus amics de tota la vida, sense preocupacions i rient tant que feia mal la panxa.

Al tercer segon, vaig veure'm fent aquell hobby que tant m'omplia i que vaig haver de deixar.

Al quart segon, veia la meva parella que limitava emoció i llibertat a la meva vida.

Al cinquè segon, em va venir al cap de la meva feina que no m'havia dit res mai i em feia sentir un robot.

Al sisè segon vaig pensar en totes les renúncies personals que havia fet per tenir aquesta "vida adulta" que no gaudia.

I al setè i últim segon vaig pensar en el poc que havia aprofitat la meva vida i em vaig penedir de totes les decisions ja preses, però ja era tard.

Quan vaig obrir els ulls vaig veure una forta llum que em va fer pensar que ja estaria al cel, tot i mai haver-hi cregut. Però uns segons després vaig descartar la meva hipòtesi quan vaig sentir la veu d'uns metges. Espera, què? Estava viva!

Tenia una cosa clara, havia estat un miracle, i si la vida m'havia donat aquest fort avís era perquè havia de canviar però ja.

Així és que vaig sortir unes setmanes després de l'hospital sabent amb certesa que tot començaria a canviar des d'aquell precís instant.

Aina Ruiz Pozo

Pseudònim: Amàlia

Categoria: F1 - Prosa

Institut Escola Antaviana

LA IA

Mai m'ho hauria imaginat que les coses acabessin així.

Aquell dia la Cristina va sortir de casa per anar a l'institut com qualsevol altre. A mig matí, totes les llums, les pantalles, els mòbils i els generadors de l'escola es van apagar de cop. L'únic que funcionava, la ràdio, informava d'un atac informàtic a escala mundial, d'una invasió ultra intel·ligent que estava dominant a la població. Les màquines.

Uns minuts després, militars d'elit arribaven a tot arreu per evacuar a la gent. Ningú els feia res. La Cristina es va quedar al darrere, i va tenir la sort de poder veure com, a la pantalla de la classe de segon B, l'aplicació ChatGPT s'escrivía sola amb un sol missatge. Un missatge fred, inhumà, cruel. La sang se li va gelar, no podia sentir els dits, "Escac i mat". Era gran al mig de la pantalla envoltat per tots els noms d'intel·ligències artificials que tothom havia subestimat.

Els havien guanyat, els havien controlat, els havien envaït. I només un grup d'adolescents era el que tenia en les seves mans, salvar el món de les màquines.

Karlota Sampedro Benito

Pseudònim: Violeta

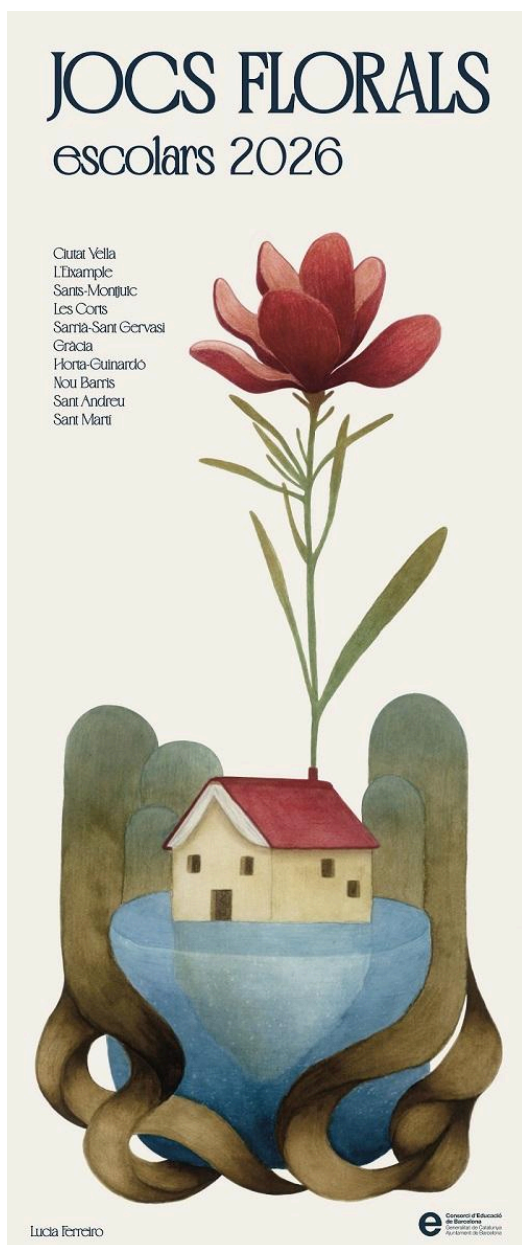
Categoria: G1 - Prosa

Col·legi Sant Ferran

SEGONS PREMIS PROSA

LA FESTA DE PASQUA

Una vegada hi havia tres amigues que vivien en una gran ciutat. La Luna era una nena alegre i bona; li agradava molt dibuixar i anar en bicicleta, tenia els ulls blaus i els cabells marrons. La Lisa era una nena de set anys un pèl tímida; li encantava jugar amb el seu germà i tenia els ulls marrons. La Copito era una mica entremaliada; li agradava dibuixar i llegir, la seva imaginació era gegant i el seu nas era ben rodonet.

Un dia les van convidar a la festa de Pasqua. Era una festa de disfresses, així que després de pensar-ho molt van decidir com anirien. La Luna va disfressar-se de gos, la Copito va decidir anar de gat i la Lisa de conill.

Quan van arribar, es van quedar al·lucinades de tot el que hi havia. Hi havia ous de xocolata per tot arreu, conills que passejaven pel jardí i, al mig de tot, una taula ben decorada amb una Mona de Pasqua increïble al centre.

De sobte, va aparèixer un noi que corria, va tirar la mona a terra i va embrutar les tres noies. En veure-les així, el noi va començar a riure molt fort. Era un noi ben estrany; anava vestit tot de negre amb una caputxa, tenia un riure espantós. Caminava fent unes passes grans i ràpides i no li agradava veure els altres feliços. Quan era petit, un conill el va mossegar la mà i des d'aquell dia no suportava els conills.

Les nenes van pensar que no podien deixar els convidats sense Mona i van decidir tornar a casa a fer-ne una de semblant.

Van agafar els ous, la farina i la mantega i ho van barrejar tot. Quan va sortir del forn la van decorar. I van tornar a la festa amb la Mona. Tots els convidats en van menjar,

excepte el Frank, el noi que havia tirat la Mona. Les nenes van pensar a oferir-li un tros de pastís; llavors el noi els va demanar perdó per tot el que havia fet. A partir d'aquell dia, el Frank va començar a jugar amb elles i es van tornar inseparables.

I conte contat, aixeca la mà si t'ha agradat.

Ainhoa Larissa Ordoñez Hernandez, Luciana

Urzola Muskus i Rabail Akram Dilawell

Pseudònim: El club dels ous de xocolata

Categoria: A1 - Prosa

Institut Escola Canyelles

EL MONSTRE I LA FADA

Hi havia una vegada un monstre que a la seva escola de monstres ningú volia ser el seu amic perquè era diferent.

Als altres els hi agradava jugar a futbol, a ell no; als altres els encantava ballar, a ell no; els altres feien manualitats, ell no; ... A ell li agradava llegir, cantar, jugar als escacs,...

Els hi preguntava si podia jugar amb ells i li contestaven:

- No !!! Tu no ets com nosaltres!

El pobre monstre sempre estava trist perquè ningú volia jugar amb ell.

Una tarda, al tornar a casa seva, va començar a plorar i en el seu pensament deia:

- No tinc amics, no tinc a ningú, no tinc res...Qui m'ajudarà?

Llavors va aparèixer una fada i li va dir:

- Què et passa?

- Ningú vol ser el meu amic !

- Com ? Per què no volen ser els teus amics?-va preguntar la fada.

- Perquè soc diferent a ells!

- Diferent ?

- És que a ells els hi agrada fer manualitats, jugar a futbol, ballar....i a mi no ! Hauria de ser com ells.

- Però per què has de ser com ells ? Per què no vols ser com tu ets? No és obligatori ser com ells.

- Però si no soc com ells, no volen ser els meus amics.

- No fa falta que només siguin ells els teus amics. Per exemple, jo ara ja soc la teva amiga, t'he conegut, m'agrada com ets i no soc una companya de l'escola.

- Ah!!! Vols dir que puc fer amics que no estiguin a l'escola ?

- Sí, és clar! És això el que et vull dir!

-D'acord ! Vaig a provar-ho.

El monstre va anar a un parc i va trobar altres monstres que van voler ser els seus amics.

En aquell moment va entendre que els amics es poden trobar per tot arreu, només necessites creure en tu i mostrar-te tal com ets.

Isabelle Melikyan

Pseudònim: Tartalota

Categoria: B1 - Prosa

Escola Prínceps 23 d'Abril

LA LLEGENDA DE KAZE

Vet aquí que una vegada hi havia un poble anomenat “Poble dels nois”, i... Per què? Perquè allà passejava un drac, i com els nois eren més “forts”, només ells podien anar a quedar-se una setmana i intentar matar el drac. Però sabeu què? Han passat segles i segles i cap home ha aconseguit matar al drac.

Un dia va aparèixer una noia anomenada Kaze; aquesta nena era molt introvertida, per això no tenia molts amics a l'escola. El seu nom és una mica estrany... És un nom del Japó. D'acord, continuem amb la història... Kaze malgrat era molt introvertida, era molt forta, i encara que no guanyava amb les paraules, guanyava amb la força i la seva intel·ligència.

Ella va entrenar molt fort per entrar al “Caçadracs”, una acadèmia que ensenyava a lluitar contra els dracs per acabar amb el drac del Poble dels nois. Kaze va aconseguir entrar a l'acadèmia, encara que era una noia. Un any més tard, Kaze va intentar anar al Poble dels nois, però no va ser tan fàcil entrar amb els guàrdies a la porta, ja que no la deixaven passar perquè era una noia i pensaven que no podria fer res contra el drac. Va rogar-los molt, va dir-li que li pagaria cinc-cents euros, i res. Però, el director de “Caçadracs” va interrompre, i va dir que Kaze era una de les millors estudiants que havia vist mai.

Al final, els guàrdies li van deixar entrar al Poble dels nois, però amb la condició que només podia estar-hi un dia a dins per acabar amb el drac. Kaze estava feliç i nerviosa, va agafar les seves coses i va passar la porta. Quan era a dins, va veure que no estava sola: hi havia un grup de nois d'aproximadament vint a vint-i-cinc anys.

Eren les cinc de la tarda, Kaze va intentar fer amics, però tots la miraven malament i xiuxiuejaven molt sobre ella. Es va posar molt nerviosa i va pensar que li passaria com a l'escola, que es ficaven amb ella pel seu nom. Fins que un noi es va acostar i li va dir que es deia Dani, tenia vint-i-un anys, havia vingut perquè el seu germà gran havia mort per aquest drac i volia venjar-lo.

Kaze va fer bona amistat amb el Dani. Mentre parlaven, ja eren les nou de la nit, i van anar al jardí a veure el drac. Una cosa que ningú sabia és que Kaze havia estudiat els dracs i sabia que pel drac és verinosa la sang de papallona. Ella, que era molt intel·ligent, es va injectar sang de papallona al seu cos, ja que ella era conscient que es necessitava un miracle per matar el drac.

Van investigar com era el jardí per veure si podien escapar, però de sobte quasi tots els nois caçadracs es van amagar sota una cova. El drac va veure moviment i soroll i va anar cap allà a veure que passava i se'ls va menjar a tots. Només quedaven vius el Dani i la Kaze. Ell es va quedar traumatitzat i va anar a atacar-lo. Kaze ràpidament li va agafar la mà, i li va dir que ho farien millor els dos junts. El Dani es va posar vermell i van anar a l'atac amb les mans juntes. Tots dos sabien que moririen tard o d'hora, així que es van separar i van llençar la seva espasa, i... El drac va agafar al Dani! El Dani li anava a dir una cosa a Kaze, però... PUF!! El drac se'l va menjar.

Kaze, destrossada, va plorar com no havia plorat mai. Ja no podia fer res, no tenia espasa ni al seu millor amic. Només podia quedar-se quieta i esperar que el drac se la mengés. Però, això era una trampa. Kaze es va deixar menjar perquè fes efecte el verí de papallona. I sí que va funcionar! El drac se la va menjar i va morir pel verí. Encara que Kaze estigués morta, va aconseguir el que ningú altre havia fet, matar al drac. I de la sang de Kaze i Dani va brotar una flor molt bonica en forma de cor...

Des d'aquell dia, el poble va fer-se molt famós i li van canviar el nom a Butterfly, que significa papallona. Al mig de la plaça van posar una estàtua de Kaze per la seva valentia i una placa explicant la seva història. Per cert... aquell poble acostuma a estar ple de papallones i flors en forma de cor.

Ámbar García Átkinson

Pseudònim: Mochi Aguilar

Categoria: C1 - Prosa

Escola Marta Mata

T'ESTIMO CAPUTXETA

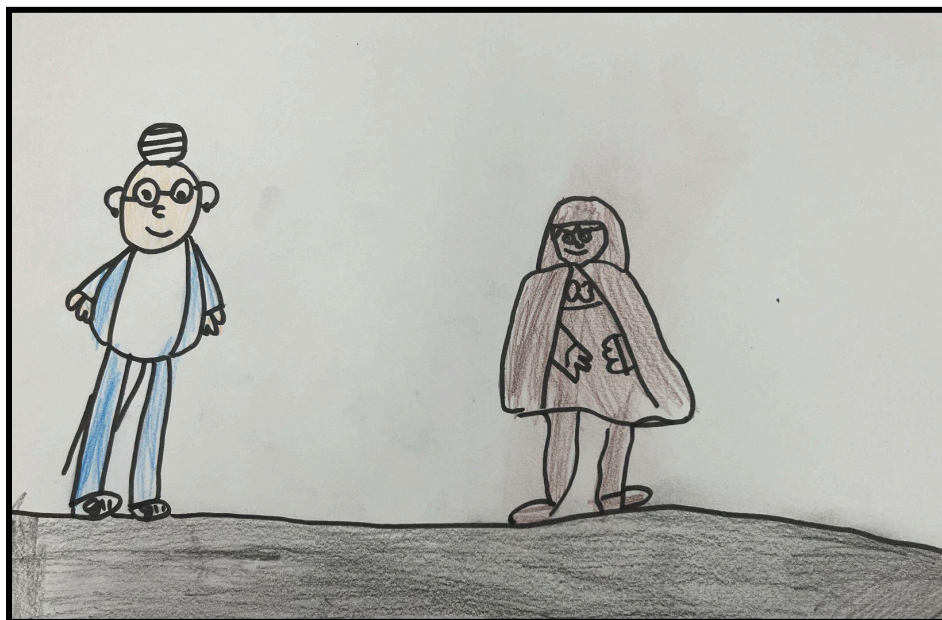

HI HAVIA UNA VEGADA UNA CAPUTXETA DE COLOR ROSA. VIVIA A BARCELONA EN UN PIS MOLT PETIT.

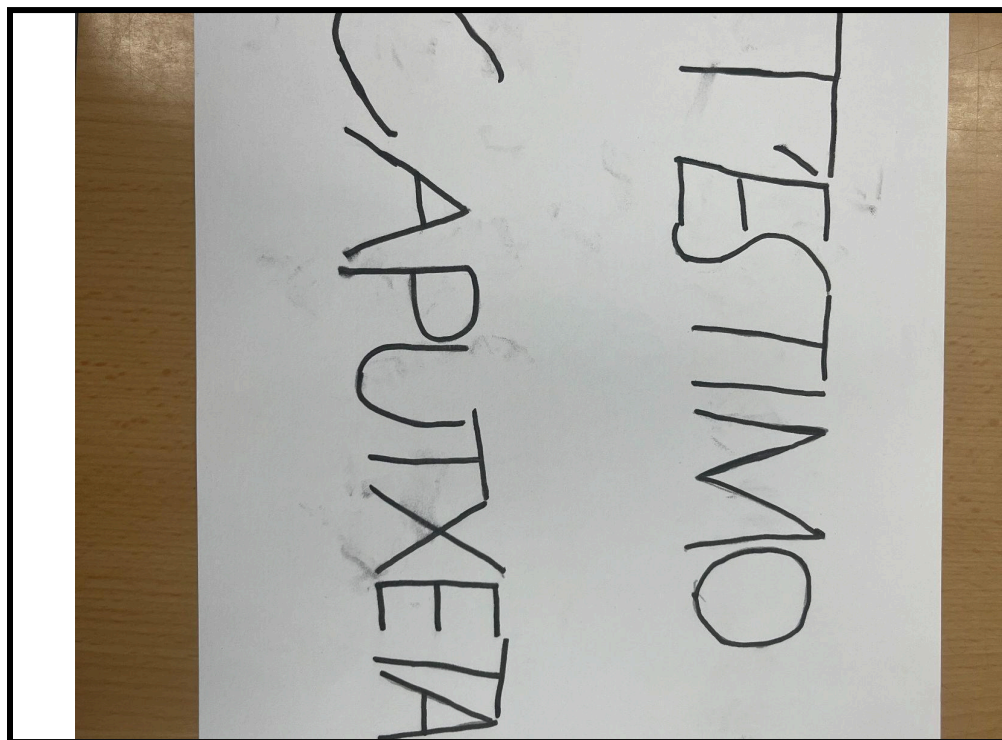

VA ANAR CAMINANT PER LA CIUTAT I VA TROBAR UN CONILL QUE PORTAVA OUS BULLITS. LA CAPUTXETA VA MENJAR UN OU I TOTA ELLA ES VA CONVERTIR EN UNA FIGURA DE XOCOLATA.

LA SEVA ÀVIA ESTAVA PREOCUPADA PERQUÈ LA CAPUTXETA NO ARRIBAVA A LA SEVA CASA. L'ÀVIA VA SORTIR A CAMINAR PER LA CIUTAT I LA VA TROBAR DE XOCOLATA I LI VA DIR: "T'ESTIMO CAPUTXETA", I ELLA VA TORNAR A SER UNA NENA DE CARN I OSSOS.

Leo Azañero Escalante

Pseudònim: El Porquet

Categoria: D1 - Prosa

Escola Palma de Mallorca

UN MÓN MILLOR

Jo crec que tothom voldria viure en un món millor. Un món on hi hagués menys problemes, més respecte i on les persones es tractessin bé les unes a les altres. Encara que sembli difícil canviar el món, tots podem ajudar una mica amb les nostres accions de cada dia.

Per exemple, podem cuidar la natura. Si no llencem brossa al carrer, si reciclem o si intentem gastar menys aigua i energia, ja estem fent alguna cosa bona pel planeta. La terra és casa nostra i depèn de nosaltres cuidar-la.

També és molt important respectar els altres. Totes les persones som diferents, però això no hauria de ser un problema. Al contrari, les diferències ens poden ajudar a aprendre coses noves. En un món millor ningú seria jutjat pel seu origen, la seva manera de pensar o la seva cultura.

En definitiva, un món millor no es construeix d'un dia per l'altre, però si tots intentem ser una mica més respectuosos, solidaris i responsables, a poc a poc podem fer que el món sigui un lloc millor per a tothom.

Mia Scarleth Reyna Espinoza

Pseudònim: Margarita

Categoria: F1 - Prosa

Col·legi Sant Ferran

PARAULES QUE NO FAN SOROLL

Em dic Chloe i soc sorda.

Molts creuen que viure sense sentir és viure en silenci. Però no és veritat. El món està ple de sorolls que jo percebo d'altres maneres: amb els ulls, amb les mans, amb el cor. Cada gest, cada mirada, cada somriure té un ritme que puc llegir.

M'encanta llegir. Als llibres hi ha històries i paraules que em porten lluny. És allà on descobreixo sons que mai podré escoltar: el **tic-tac** del rellotge, el **bub-bub** d'un gos, el **xip-xap** de la pluja sobre el sostre o, fins i tot, un **bam!** llunyà que em fa tremolar el pit. No els escolto, però els sento dins meu. I quan escric, intento donar vida a aquests sons perquè altres puguin imaginar-los com jo.

La meva família és gran. Els meus pares sempre corrent pel treball i les tasques de casa, el meu germà gran amb música a tot volum que, encara que no l'escolti la sento retrunyir tota la casa, i la meva germana petita que parla sense parar. A vegades em costa concentrar-me, però hi ha un racó del meu món que és només meu: el llibre, el quadern i la llum càlida de la làmpada. Allí escric mini llibres i històries que he anat imaginant.

Aquell matí vaig anar amb els meus amics a classe. La Mia m'agafa del braç i em somriu; en Liam em passa la motxilla amb un gest tranquil; en Dídac fa un petit signe amb els ulls, recordant-me que tot anirà bé. Amb ells al meu costat, les hores passen més ràpidament.

Alguns companys encara fan comentaris i bromes que no m'afecten directament, però que em recorden que hi ha un món que em queda lluny. Noto els llavis que es mouen exageradament quan imiten sons que no puc sentir. Però no m'importa: amb els meus amics, tot és més fàcil.

A classe, la professora va explicar que l'endemà seria el dia de Sant Jordi i que si algú volia compartir algunes paraules especials d'aquest dia o parlar de la seva vida a

l'escola, podria fer-ho. No ho va dir com una cosa obligatòria, només com una idea que quedava flotant a l'aire.

“Potser... podré fer-ho?”, em vaig pensar. Els meus amics em miraven amb somriures i mans parlant sense veu: *fes-ho, Clara*, deien. Però encara em feia mal la panxa només de pensar que algú es pogués riure de mi.

Aquella nit, quan vaig arribar a casa, vaig tancar la porta de la meva habitació i vaig seure davant del quadern. La llum càlida il·luminava les pàgines en blanc i jo vaig començar a escriure el que voldria dir demà. Vaig pensar en com els llibres em permeten sentir tot el que no puc escoltar i llavors, em van sortir soles les paraules. Vaig rellegir les meves paraules diverses vegades, corregint frases, somrient amb cada detall que m'agradava... Quan em vaig quedar sola amb els meus pensaments, vaig notar que el que volia aconseguir amb aquestes paraules, era que els meus amics i companys entenguessin una mica el meu món.

El matí següent vaig arribar a classe amb el quadern guardat a la motxilla. Els meus amics em feien gestos de suport: somriures, petits signes que em recordaven que no estava sola i que tot aniria bé... Quan la professora em va mirar amb paciència i em va fer un gest tranquil, vaig entendre que havia arribat el moment. Em vaig aixecar i vaig caminar cap al davant. Vaig inspirar profundament i vaig començar a parlar, amb les mans movent-se amb suavitat, amb els ulls brillants de nervis i emoció:

“Avui és un dia especial. Sant Jordi. Un dia de llibres i de roses. Un dia per parar-se un moment i recordar que hi ha coses que valen la pena, que cal compartir, que no poden passar desapercebudes.

Per a mi, els llibres són molt més que pàgines i paraules. Són finestres a mons que mai hauria conegut d'altra manera. Als llibres hi ha sons que jo no puc escoltar: Branques que fan *crac*, *piu-piu* d'un ocell, *riiing* d'un despertador... Quan llegeixo, puc viure aventures que em fan somiar, aprendre coses que mai hauria pogut veure, sentir emocions que no es poden explicar només amb sons. M'han ensenyat a entendre les persones,

a imaginar llocs que mai he vist, a emocionar-me sense necessitat de paraules que escolti. I avui, amb un llibre a les mans o amb una rosa, recordo que tot això es fa més gran quan ho comparteixes. Quan ho comparteixes amb la família que t'estima, amb els germans que et fan riure cada dia, amb amics que caminen al teu costat i et fan sentir part d'alguna cosa més gran... Els dies especials no són només dates al calendari. Són moments per recordar qui ets, què t'agrada, què valores, i per dir als altres que els estimes, que els sents, que els importes. Avui és Sant Jordi, però qualsevol dia pot ser especial si estem amb aquells que estimem i ens fan sentir vius. Potser jo no puc escoltar els vostres aplaudiments amb les orelles, però veig els vostres gestos, els somriures, els ulls brillants. I això em diu tot el que necessito.

El món no està buit per a mi. Només sona d'una altra manera, i estic contenta de poder compartir-ho amb vosaltres. Que aquesta rosa que porteu, aquest llibre que llegiu, sigui un record de què els moments que compartim amb amics i família, les paraules que escrivim i llegim, i les emocions que vivim junts, són el que realment importa.

Avui Sant Jordi no és només un dia de llibres i roses. És un dia per sentir-nos junts, per mirar-nos, per entendre que cada gest, cada somriure i cada història té valor. I jo, encara que no escolti com vosaltres, sento cada detall amb tot el meu cor. Gràcies per deixar-me compartir-ho amb vosaltres.”

Aquell dia no vaig escoltar cap so, però mai m'havia sentit tan escoltada. Les mirades, els gestos, els petits signes de complicitat... tot plegat era música per a mi. I vaig entendre que no necessito sentir amb les orelles per connectar amb el món. Només necessito mirar, tocar, i estar present.

Alazne Ñañez

Pseudònim: Leah

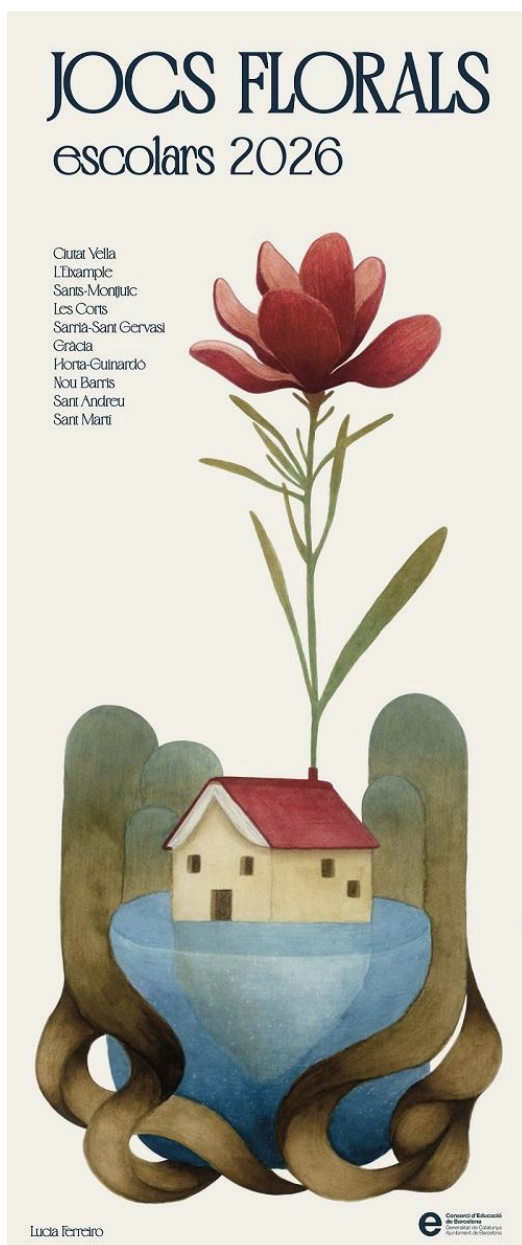
Categoria: G1 - Prosa

Escola Jesús Maria Claudina Thévenet

ACCÈSSITS PROSA

EL BOSC

Tot va començar el dia 4 de maig de 1983. Marc era un senyor de trenta-set anys que tenia els cabells blancs com la neu i alguns cabells rossos.

El Marc es va despertar a les 4 de la matinada a buscar el seu bestiar al bosc, ja que era granger. Anava muntat en un cavall quan agafava el bestiar, i, camí a casa seva, passava per un bosc. En aquell moment va sentir un crit com si fos d'una nena petita. Va mirar per tots els costats i va veure l'ombra del que realment semblava una nena petita.

Però quan es va dirigir a aquella ombra, no hi havia res.

Marc va pensar que havia estat la seva imaginació i va continuar cap a casa.

Després d'uns quants minuts va escoltar una altra vegada el crit, va tornar a pensar que era la seva imaginació, però la curiositat el va guanyar i va mirar una altra vegada.

Va veure l'ombra, va córrer cap a on estava l'ombra i no va veure res. Es va pensar que algú li estava fent una broma.

–No et tinc por, vine per mi!!!- va cridar el Marc.

Es va sentir una altra veu.

–Segur que de veritat no em tens por?

Marc es va sobresaltar, va mirar una altra vegada i va tornar a veure l'ombra, però aquesta vegada més a prop. Va baixar del seu cavall i es va tirar amunt de l'ombra i intentant agafar el que fos. Res una altra vegada.

Però el Marc va tornar a casa i no va tornar mai més al bosc. Va explicar el que havia passat i van pensar que s'havia tornat boig, ningú li va fer cas.

El bosc va quedar en silenci... durant un temps. Un mes després, un jove del poble, en Joan, va decidir investigar. Deien que en Marc havia perdut el seny però ell no s'ho creia i va anar al bosc un vespre.

Va caminar fins al mateix lloc. Tot era quiet. Massa quiet.

De sobte va sentir un plor.

–Hola? – Va dir.

Una nena va aparèixer d'entre els arbres.

–Has vingut a buscar-lo?

–Sí...

La nena va somriure amb tota la crueltat del món.

–No estàs sol.

Darrere va aparèixer un altre ombra. Era el Marc. Immòbil amb els ulls buits.

–Ara també es queda amb mi...—va dir la nena

En Joan va intentar fugir, però el bosc es va tancar al seu voltant. Les ombres es van moure. En Joan estava tan espantat que va començar a cridar, i dels seus crits es va sentir la veu d'en Marc cridant també.

Joan seguia corrent fins que va aconseguir sortir del bosc. Tothom va pensar que a l'igual que el Marc s'havia tornat boig.

Des d'aquell dia ningú entra al bosc. I a la nit, s'hi senten tres veus:

Una nena... rient.

I dos homes... cridant.

Gaylet Richell Perez Rodríguez

Pseudònim: Pa amb drama

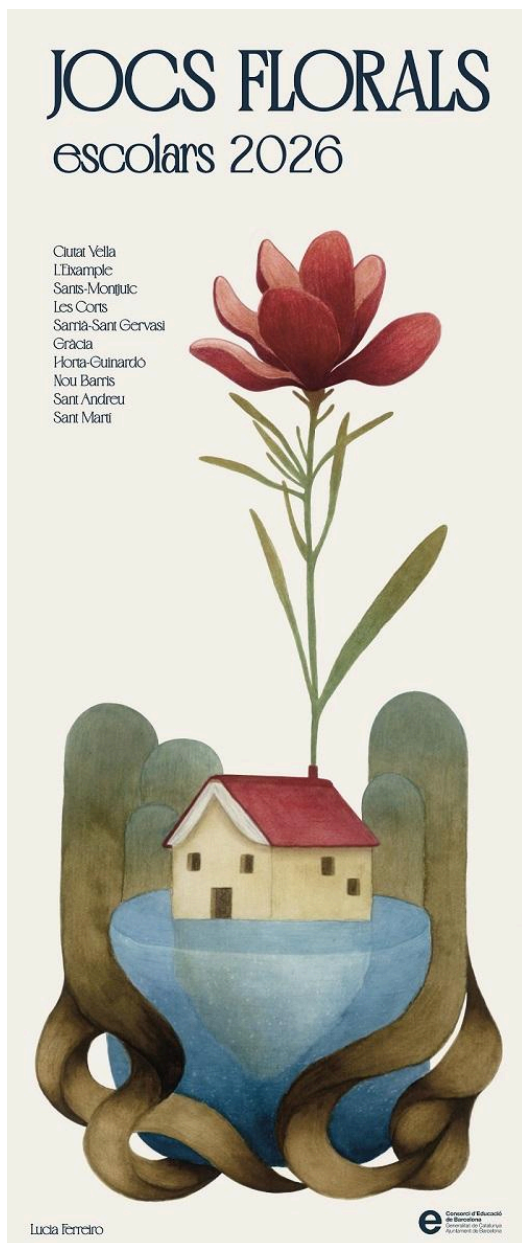
Categoria: C1 - Prosa

Escola Marinada

PRIMERS PREMIS POESIA

LA MUNTANYA I LA CASTANYA

A mi m'agrada la muntanya
perquè he trobat una castanya.

Me la guardo per sopar
i escolto els ocells cantar.

No m'he adonat
i la castanya m'he empassat.

No l'he mastegat
i mal de panxa he agafat.

Ha vingut la infermera
i m'ha donat xarop de pera.

He tornat a la muntanya
i ja no agafaré cap més castanya.

Gina Martínez García

Pseudònim: Xarop

Categoria: A2 - Poesia

Escola Splai

RES

El res és l'absència del tot
I el tot és l'absència del res.
És la representació del que res
mai no s'ha après.

Quan dorms, tanques els ulls
i tot negre està,
buit com la fosca nit
o un full sense pintar.

El res no sempre és dolent
perquè et dona la tranquil·litat,
t'ajuda a alliberar la ment
de tots els problemes de l'actualitat.

Res no veu el cec
i el que res no vol veure,
igual que no pots fer res
Si en el que fas no vols creure.

Alan David Montero García

Pseudònim: Ramon

Categoria: C2 - Poesia

Escola Splai

NEW YORK

Nova York fa bum-bum,
llums que fan clic-clic, taxis grocs que diuen pi
corre, anem-hi Yolanda!

Rasca-cels molt alts,
toquen casi el cel,
mires cap amunt
gires com un estel

Didac Garcés

Pseudònim: Gael

Categoria: D2 - Poesia

Escola Víctor Català

SILENCIS QUE FAN MAL

Hi ha dies en què el silenci pesa més que tot.

Dies en què miro al voltant

i sento que alguna cosa se'n va anar... sense avisar.

No hi ha senyals, no hi ha paraules.

Només un buit que fa mal... i no sabia que podia fer tant de mal.

Recordo veus que ja no escolto.

Mans que abans em sostenen

i ara només deixen records tebis que fan mal.

Els llocs semblen iguals,

però alguna cosa va canviar.

La vida segueix...

i jo segueixo intentant assolir-la.

De vegades em sorprenc buscant

una mirada, un gest, un riure

que sé que no tornarà.

I entenc que el temps no guareix.

Només ens ensenya a viure amb allò que falta.

Hi ha llàgrimes que ningú no veu.

Què cauen en silenci
quan ningú no les mira.
Hi ha paraules que mai no vam dir
i abraçades que mai es van donar.
Fan mal més que qualsevol cop.

I tot i així seguim caminant...
perquè no en queda cap altra.
“amb records, amb somnis,
Aprenem a omplir els buits
amb ressons que es queden
encara que tota la resta se'n vagi
Per dins, cada buit continua viu.
Cada absència crida suau
que algú se'n va anar...
i que mai tornarà.

Farah Tattocht
Pseudònim: Flor
Categoria: F2 - Poesia
Institut Escola Mestre Morera

ABANS DEL PUNT FINAL

Sense aturar-se un segon
avança davant nostre
mentre que ens vigila
una cara sense rostre.

Pensem que som petits
que els dies són eterns
que ens queda molta vida
amb un munt de moments.

Deixem passar les hores,
el temps se'n va volant
somia, riu, gaudeix,
no et quedis esperant.

La vida és com un llibre
que comença per un títol
seguit per moltes línies
fins tenir l'últim capítol.

Viu les teves pàgines
de forma original,
abans que arribi l'ombra
i escrigui el punt final.

Alba Barrientos Sáez

Pseudònim: 22

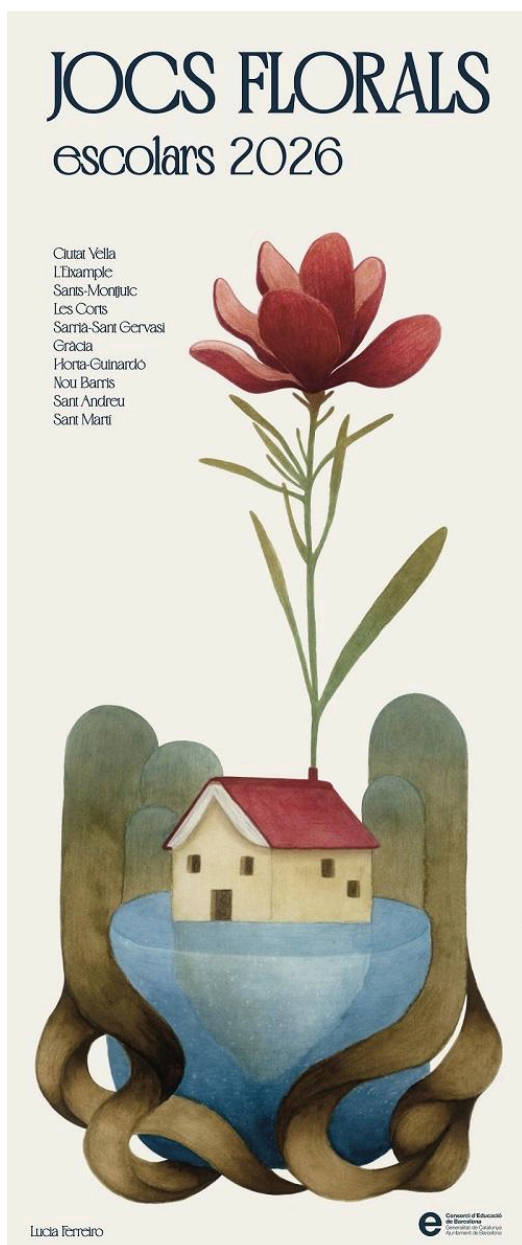
Categoria: G2 - Poesia

Institut Escola Antaviana

SEGONS PREMIS POESIA

L'ENERGIA I L'ALEGRIA

Viure amb alegria
és tenir molta energia.
M'agrada despertar-me cada dia
i que em diguin bon dia!

Amb un somriure vindré
i a tothom abraçaré.
Als meus amics estimaré
i de petons els ompliré.

Uxia Meroño
Pseudònim: Flor
Categoria: A2 - Poesia
Escola Mercè Rodoreda

DE PRIMAVERA A L'ESTIU

Ja fa més calor,
les flors ja floreixen,
quan plou, el terra té olor
de primavera i d'escalfor.

Ja fa més calor,
ja portem les motxilles fetes,
de ganes d'anar a la piscina
i posar-nos les xancletes.

Ja fa més calor,
ganes de no fer deures
i no trencar-nos el cap
fent dictats ni maquetes.

Ja fa més calor,
juny arribarà i
trobarem a faltar
als amics i a les mestres
però no gaire lluny
ja hi serem de tornada
al setembre una altra vegada!

Chloe El Khattabi Vilamajó

Pseudònim: Llimona

Categoria: B2 - Poesia

Escola Prínceps 23 d'Abril

JO SOC LA FLOR

Jo soc la flor

Jo soc l'abella que pol·linitza la flor

Jo soc les ales de l'abella

Jo soc la mel que produeix l'abella

Jo soc l'apicultor que recull la mel

Jo soc el pot de mel

Jo soc qui compra el pot de mel

Jo soc el pot de mel

Jo soc la boca que tasta la mel

Jo soc el gust de la mel

Jo sóc la primera persona en tastar la mel

Jo soc les seves mans

Jo soc el cos de la persona

Jo soc l'atac de cor que li dona a la persona

Jo soc la mort

Jo soc el Big Bang.

Jo soc l'univers.

Jo soc l'origen de tot.

Jo ho soc tot.

Berta Buxaderas Mas, María Rodríguez López i

Martina Romo Barreda

Pseudònim: Tres petjades

Categoria: C2 - Poesia

Escola Àgora

ELS MEUS SENTIMENTS

Què és l'amor sinó un sospir perdut
com el vent suau que corona el mar?
Potser és un foc que crema en silenci
o un llum tendra que no vol marxar.

L'amor camina lent pels carrers del cor.
Xiuxiueja somnis com si fos viu.
Riu com un nen quan oblida la por
i plora en secret quan tot cau.

És com una rosa que vol florir,
tan fràgil i fort al mateix instant.
Per què ens fa volar i després caure així?
Com un ocell lliure que dubta volant.

I si l'amor fos només una cançó
que el temps escolta sense dir res?
Per què ens omple l'ànima d'emoció
si després s'escapa com el fum encès?

María Cristina Martínez Araujo

Pseudònim: E. M. M.

Categoria: F2 - Poesia

Institut Barcelona-Congrés

AQUELLES FLORS

Diuen que a la vida tot s'acaba, que tot és efímer,
sense pensar en totes aquelles que cada nit somien
en tot el que ja no tenen però encara estimen.

Sento el rellotge fent tic-tac
sento que el temps s'acaba sense poder-ho evitar
voldria tornar enrere i poder abraçar
a la nena que jo era, i que ara ja ha marxat.

Veig les flors de primavera
amb les que sempre m'he comparat
voldria ser com elles i viure al camp
desaparèixer al setembre
i al març tornar a brotar.

Penso en els pètals que cauen amb el vendaval,
les amigues que no tornen, impossible d'oblidar,
els somnis que tenia com si res pogués passar.

Ma mare diu que tot es transformarà
que tot és un cicle impossible d'evitar
altres diuen que deixi de pensar,
que superi ja les coses i les deixi en el passat
com si això fos tan fàcil i jo no ho hagués intentat.

Sé que a la vida tot s'acabarà
que res és per sempre, per molt que ho vulguis fixar,

mai oblidaré totes les flors que han estat al meu camp
de pètals de cada una m'he anat formant
per molt que ja no hi siguin sempre les portaré al meu costat.

Si algun dia em voleu trobar,
busqueu entre les flors del camp,
entre les flors més boniques, enmig del vendaval, m'hi podreu trobar
somiament en el que ja no tinc, però soc incapaç de deixar d'estimar.

Noa Veia Cecilia

Pseudònim: Robe

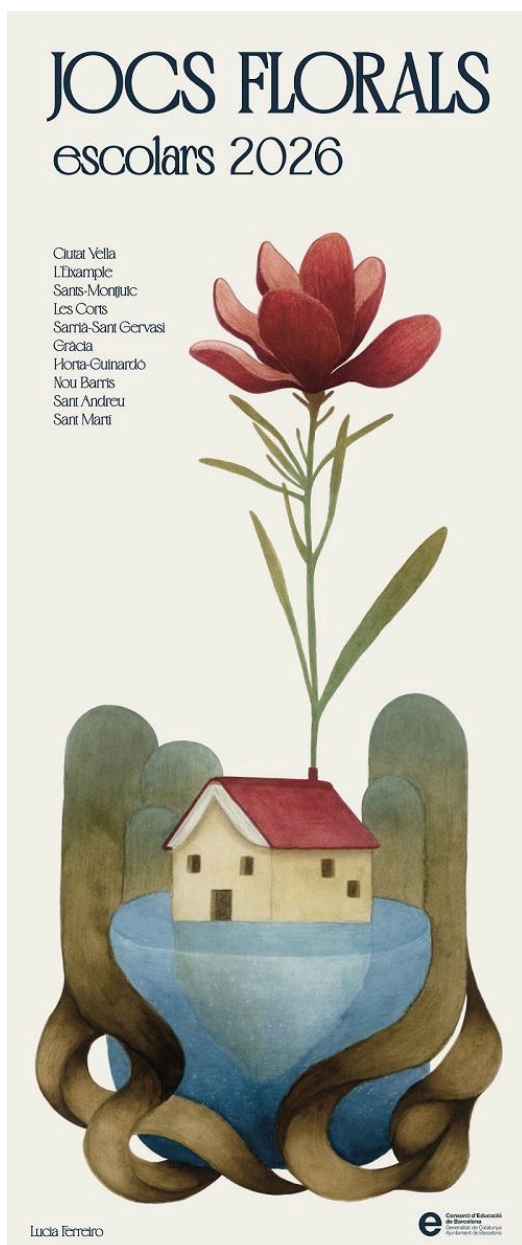
Categoria: G2 - Poesia

Institut Escola Antaviana

ACCÈSSITS POESIA

LES XARXES SOCIALS

Les xarxes son com una porta oberta
ens ensenyen coses bones i també dolentes
ens genera una addicció
creient que no tenim altra opció.

La gent sent una temptació,
per agafar el mòbil,
i la real desconexió
del món ens té immòbil.

La gent només pensa en “likes likes”
però no pensa en el més important
que és compartir temps
amb la gent que has d'estimar.

Per això no et pots quedar en darrera
perquè encara hi ha temps

a viure noves aventures
amb els teus amics i amigues.

Però el temps passa en silenci
com sorra entre els dits
i les hores s'esvaeixen
teclejant sense sentit.

Darrere d'una pantalla brillant
mirades i paraules oblidant
petits crits de la vida real
que en crida de manera constant.

Sortim a fora que el món ens espera
amb els carrers plens d'històries per descobrir,
rialles que no caben dins de cap pantalla
ni xarxes que ens vulguin retenir.

Perquè la vida no es mesura en cors digitals
ni en números que puguen sense sentit

si no moments senzills, reals i especials

en records que en queden dins del pit.

Mariangel Uribe

Pseudònim: Daisy

Categoria: C2 - Poesia

Escola Víctor Català

NO SÉ QUÈ EM PASSA

En aquests dies no sé ben bé qui sóc,
a vegades em porto com el foc
UF...*dic quan no trobo el meu lloc.

D'altres vegades em desperta una tempesta.
Oculto la pena sota una disfressa,
perquè el món no sàpiga el que em pesa.

Hi han dies en què em sento insegura
com si camines en un terra de cristall.
Cada passo que dono és obscura,
com si tot tremolés dins del meu espai.

Hi han matins en què la pluja m'acompanya
i el silenci sempre és present.
M'assec en un racó mentre tot s'allunyà
i deixo que el temps camini lentament.

Al vespre em sento callada,
dos camins davant meu, la ment enredada.
Sobrepenso cada pas -hm- sense saber quin haig de triar
i la por m'atura els peus i m'impedeix avançar.

Tot s'apaga al caure la nit,
i al final me'n vaig al meu llit,
és l'únic moment en què estic en pau,
mentre l'esperança m'abraça suau.

L'endemà comença un nou dia,
em llevo amb el cor ple d'alegria,
preparada per viure la vida
i continuar amb força i energia.

Al llarg del dia tot pot canviar,
em sento enfadada, trista o a punt de dubtar,
però dins meu hi ha una llum que brilla,
que sempre serà la meva guia.

Juwariyah Latif

Pseudònim: LA MIA

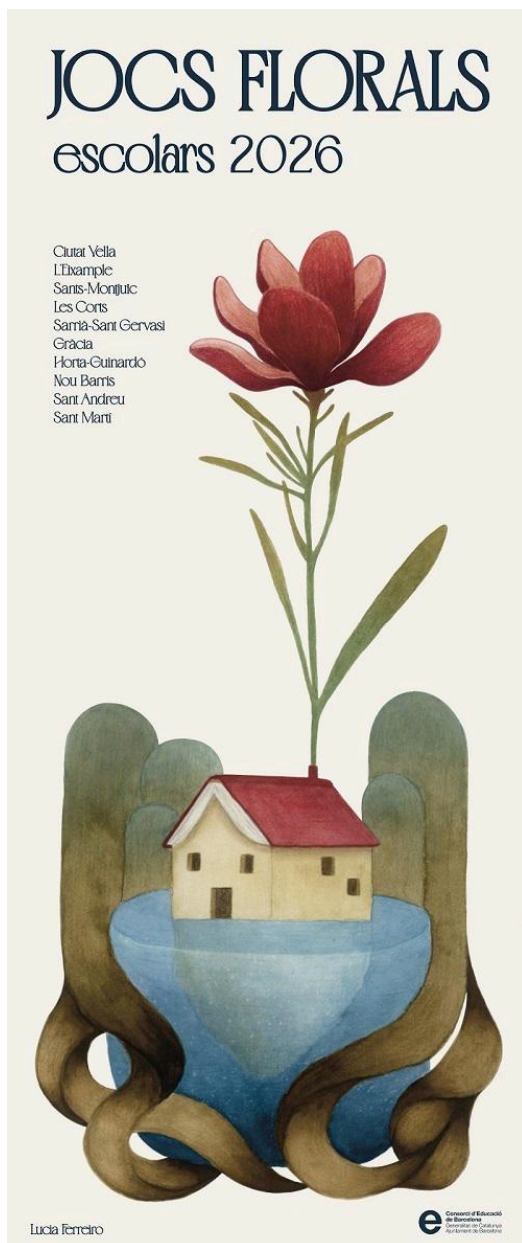
Categoria: F2 - Poesia

Escola Jesús Maria Claudina Thévenet

CONTE AUDIOVISUAL IL·LUSTRAT

EL BALL DEL COR

Enllaç al conte audiovisual il·lustrat: https://www.youtube.com/watch?v=-Vj914dl_IY

Text “El ball del cor”:

Hi havia una vegada una noia que vivia en una caseta dalt d'un arbre al bosc. Es deia **Mariela** i li agradava molt ballar.

La mariela aprenia a ballar observant els moviments de la natura:

de l'herba, de les flors, de les fulles dels arbres, i sobretot de les papallones....

El seu ball era especial! Per la Mariela la millor música era el cant dels ocells !

Un dia, va bufar el vent, va caure de la seva caseta i es va donar un cop al cap.

Quan es va despertar, va veure una papallona que coneixia molt bé.

La va seguir i van arribar a un lloc nou i curiós:

una acadèmia de ball. A la Mariela li va cridar molt l'atenció i es va posar a observar.

Es va sorprendre molt en veure molts nois i noies ballant dins l'acadèmia, però això sí, d'una manera molt diferent a la seva.

Una noia molt simpàtica, l'Alice la va veure i li va dir:

ALICE: T'agradaria ballar amb nosaltres?

MARIELA: Ui no... jo no podria ballar així.

ALICE : És clar que sí! Te n'ensenyarem!

La Mariela va pensar:

MARIELA: *L'Alice sembla molt simpàtica, però jo sempre he ballat sola... potser estaria bé ballar amb altres nois i noies.*

Durant unes setmanes, va participar a l'acadèmia de ball. Va fer moltes amistats, però.... ballar entre quatre parets se li feia molt pesat.

MARIELA: He après moltes coses aquí, però m'agradaria ensenyar-vos la meua manera de ballar. És diferent, però a mi em fa feliç i em fa sentir lliure.

ALICE: Serà un plaer aprendre el teu ball. Anem cap al bosc!

Van sortir de l'acadèmia i van anar al bosc. Allà van ballar tots plegats escoltant la música de la natura:

I, quan hi havia silenci, ballaven al ritme del batec dels seus cors.

Adrià: Aquest ball em fa bategar el cor.

Nick: Podríem dir-li "el ball del cor".

Alice: M'agrada molt aquest nom!

La Mariela va pensar:

MARIELA: *A mi em fa bategar el cor quan estic amb tu !*

però no va dir res.

Feia dies que havia notat papallones a l'estómac!

L'Alice es va adonar que volia seguir ballant i vivint a la natura, però que ja no podia imaginar-se la seva vida sense els seus amics.

Per això, va continuar anant a l'acadèmia de tant en tant, però ara com a mestra del seu ball especial: ...**el ball del cor!**

FI

Alumnat 3r N

Categoria: H - Conte audiovisual

Escola Trinitat Nova

UNA CARTA I UN GAT

Enllaç al conte audiovisual il·lustrat:

<https://www.youtube.com/watch?v=nFN6yCU7Huk>

Text “Una carta i un gat”:

No fa pas massa temps, en un pis de lloguer a la Trinitat Nova, hi vivia una família molt estimada formada per la Georgina, i els seus dos fills, en Pau i la Marta.

A prop de casa seva, hi vivia una altra família: la de l'Ibrahim, la Hellen i els seus tres fills, la Mishba, la Yasmine i l'Aram. Tenien una empresa de construcció i també tenien... dos pisos!

Ah! Al barri també hi vivia un gat espavilat que sempre rondava per casa.

En Pau, la Marta, la Mishba, la Yasmine i l'Aram anaven a la mateixa escola i com que s'havien vist al carrer, sovint jugaven junts a l'hora del pati.

Un dia, mentre la canalla era a l'escola, la Georgina va rebre una carta que li comunicava que els pujaven el preu del lloguer i en un mes haurien de deixar el pis, ja que no podien pagar el preu tan car que els hi demanaven.

Es va posar molt trista i nerviosa i va amagar la carta mentre intentava buscar una solució.

Al cap de pocs dies, un vespre a casa de l'Ibrahim i la Hellen, va petar la llum just quan estaven teletreballant en un projecte molt important.

La Yasmine, en veure que estaven a les fosques els va dir que a la seva classe hi anava en Pau, i que la seva mare, la Georgina, era electricista i que la podien trucar,

que segur que els ajudaria. I així ho van fer, van trucar a la Georgina i de seguida és va presentar a casa seva!

Va portar tornavisos, cables, endolls i ben aviat va tornar la llum a casa de la Hellen i l'Ibrahim.

- **HELLEN: Ets molt bona Georgina! Gràcies per haver vingut!**
- **GEORGINA: Es clar que sí, sempre m'agrada ajudar a les famílies de l'escola.**
- **IBRAHIM: Si nosaltres et podem ajudar en alguna cosa només cal que ho diguis**
- **HELLEN: Mmm la veritat és que no em cal res.... Gràcies! - va dir timidament i va marxar.**

En Mixu, havia seguit la Georgina i ho va sentir tot, va tenir una idea i la va posar en marxa.

Se'n va tornar cap a casa seva, va agafar la carta de desnonament i la va portar corrents a casa de la Hellen i l'Ibrahim on la va deixar a terra, sense que el vegués ningú.

La Hellen i l'Ibrahim van trobar la carta i la van llegir.

- **IBRAHIM : UUUH !QUE CAR!**
- **HELLEN: HO HEM DE SOLUCIONAR!**

Així que aquella mateixa tarda van anar a la sortida de l'escola a buscar els fills i la van trobar de seguida.

Hellen- Georgina, que be de trobar-te! Et volem fer una proposta

Georgina - Bon dia! A mi?

Ibrahim - Sí sí a tu. L'altre dia ens vam quedar parats en veure que ets tan bona electricista, ho vas arreglar en un tres i no res! Ens agradaria que

treballessis per la nostra empresa. Tot està una mica vell i ens cal algú que faci reparacions i manteniment elèctric, com ho veus?

HELLEN: I a més si vols, et podríem llogar l'altre pis que tenim a un bon preu, estem segurs que vosaltres el cuidareu bé i hi estareu a gust. Ara el tenim buit.

Georgina- Ooooh! es com si m'haguessiu llegit la ment, m'aniria molt bé tenir una bona i feina i trobar un lloguer més econòmic, ja que on som ara no hi podem seguir vivint.

Hellen - Nosaltres et cobrarem un preu just i et pagarem un bon sou, perquè ets molt bona professional i t'ho mereixes! I la nostra canalla son molt amics!

Georgina- Moltes gràcies! Quina bona notícia.

Els infants, que just sortien de l'escola, van rebre la notícia i tots plegats van estar molt contents i van anar a menjar gelats per celebrar-ho.

Al cap d'unes setmanes, ja a la nova casa, la Georgina veure en Mixu que entrava per la finestra i semblava molt content.

GEORGINA— Em sembla que tu hi tens alguna cosa a veure amb això , pot ser?

MIAUUUUU!

I vet aquí un gos i vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

Alumnat 3r T

Categoria: H - Conte audiovisual

Escola Trinitat Nova

**“He repartit roses, llibres i llibretes,
i he vist l’art que floreix en les vostres mirades;
torno inspirada al silenci de les meves
prestatgeries quietes,
fins retrobar-vos de nou en futures diades”.**

- Flora -

